

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ա Ղ Օ Թ Ք

Գրեց՝ ՄԻՔԷԼ — ԱՆՆԵԼՕ

Ա.

Ո՛հ, ցոյց տուր ինձի՝ ինքզինդ ամէն տեղ,
Եթէ կը զգամ որ ես Գեղեցկութեան համար կը վառիմ՝
Ոչի՛նչ է կըրա՛կն այն՝ Քեզի՛ համար ըզզացածիս մօտ,
Քու սիրոյդ մէ՛ջ է՝ որ ես իրապէս կը շողափայլիմ:

Տէ՛ր իմ պատշտի, լոկ Քե՛զ կը կանչեմ, լոկ Քե՛զ օգնութեան
Ընդդէմ անօգուտ, կո՛յր տառապանքիս,
Լոկ Դո՛ւն կարող ես ուղղե՛լ, նորոգե՛լ եւ զօրացընել
Իմ մէջ ցանկութիւն՝ միտք ու արժանիք:

Դուն ժամանակին յանձնեցիր հոգի՛ն այս անեղծական,
Եւ այս դիւրաբեկ, յոգնած մարմնոյն մէջ զայն բանտարկեցիր
Իր հակասազրով խրո՛նս ու դաժան:

Ի՞նչ կըրնամ ընել՝ որ այսպէս չապրիմ,
Տէ՛ր, առանց Քեզի՛ ո՛հեւ բարիք չունիմ երկրի վրայ,
Բախսը փոփոխել լոկ կարողութիւն է Աստուծային:

Բ.

Տարեօք բեռնաւոր, մեղեքով լեցուն,
Գէտ սովորութեամբ՝ խորամաս եւ բիրտ,
Ձիս կը զգամ մօտիկ մի՛ն թէ մի՛ւս մահուան, (*)
Եւ իբրեւ սընունդ՝ կուտամ սըրժիս թոյն:

Չունիմ յատուկ ոյժ, ըստ բաւականի,
Փոխելու համար կեանք, սէր, բարք, վիճակ,
Առանց օգնութեան քու աստուծային,
Առաջնորդ եւ սանձ՝ խաբուսիկ գնա՛ցքի:

Տէ՛ր իմ պատշտի, ըլլայ անարա՛տ որպէսդի հոգին
— Ինչպէս ոչինչէն ըստեղծուած պահուն —
Ձի բաւեր ցանկալ մասշիլ երկրնիմ.

Ձայն արձակելէ առաջ իր բանէն (**)
Դիւրացո՛ւր համբաւ բա՛րձր ու զառիվեր.
Որպէսդի դառնամ անսայթա՛ք, զըսնե՛մ մեզ վստահօրէն:

Վեցեփիկ, 1936

Իտալ. բնագրէն հայացուց՝ ՀՐԱՉ ՔԱԶԱՐԵՆՑ

(*) Թէ՛ հոգւայ եւ թէ՛ մարմնայ մահուան • (**) Հոգին մարմնէն բաժնելէ առաջ •